

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2SŽ/7/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010037
Dátum vydania rozhodnutia:	21.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013010037.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci navrhovateľa: J., so sídlom U. zast. Mgr. Peter Ďurček, advokát, AK Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta č. 102, 811 02 Bratislava, proti odporcovi: N. so sídlom D., o odvolaní navrhovateľa proti rozhodnutiu odporu č. RP/011/2013 z 29. januára 2013 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu č. RP/011/2013 z 29. januára 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vedený v T. č. XXXXXXXXXXX/XXXX, súdny poplatok vo výške 500,- € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozhodnutím č. RP/011/2013 z 29. januára 2013 odporca uložil navrhovateľovi zaplatiť v súlade s § 64 ods. 1 písm. d/ a ods. 5 v spojení s § 67 ods. 5 písm. a/ a ods. 16 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) pokutu vo výške 3 319,- eur za porušenie povinnosti uloženej v § 32 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii tým, že v rámci programovej služby JOJ odvysielal dňa 25. júla 2012 o cca 11:15 hod. upútavku na program Extrémne prípady, ktorá naplnila definíciu vlastnej propagácie podľa § 37a ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii a zároveň reklamy podľa § 32 ods. 1 tohto zákona, pri ktorej však navrhovateľ nezabezpečil, aby bola reklama slušná.

Odporca videl pochybenie navrhovateľa najmä v tom, že ako účastník správneho konania v programe zo dňa 25.7.2012 odvysielal upútavku, ktorá trvala cca 30 sekúnd a ktorá sa svojím obsahom vymykala z bežného rámca všeobecne spoločensky akceptovateľného správania.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odporca na svojom zasadnutí dňa 09.10.2012 prijal uznesenie o začatí správneho konania voči navrhovateľovi vo veci možného porušenia § 32 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii v súvislosti s tým, že dňa 25.7.2012 o cca 11:15 hod. odvysielal v rámci programovej služby JOJ, upútavku na program Extrémne prípady, v ktorej mohlo dôjsť k nezabezpečeniu povinnosti, aby bola reklama čestná a slušná. Oznámenie o začatí správneho konania bolo navrhovateľovi doručené dňa 19.10.2012, na základe čoho sa začalo správne konanie č. 378-PLO/O-5104/2012. Navrhovateľ bol súčasne vyzvaný, aby v lehote do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) k oznámeniu zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy a vyjadril sa k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní. Súčasne bol upozornený, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, odporca môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa ustanovenia § 46 Správneho poriadku. Listom č. 256/2013 zo dňa 14.01.2013 bola navrhovateľovi doručená výzva na opätovné vyjadrenie sa k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní č. 378-PLO/O-5104/2012 do 5-tich dní od jej doručenia. Vyjadrenie účastníka konania bolo odporcovi doručené dňa 28.01.2013. Podkladmi pre rozhodnutie boli záznam vysielenia upútavky na program Extrémne prípady odvysielanej na televíznej programovej službe JOJ dňa 25.7.2012 o cca 11:15 hod. prepis, resp. popis skutkového stavu, ktorý tvoril prílohu oznámenia o začatí správneho konania a vyjadrenie navrhovateľa zo dňa 28.01.2013.

Samotná upútavka bola nasledovná: „Záber na priestorovú animáciu čierneho paragrafu. V hornej časti zobrazený červený nápis s jedným bielym písmenom ZNALECKÁ EXPERTÍZA. Vľavo je logo televízie a vpravo piktogram 15. Mladá žena stojí pred regálom s administratívnymi zakladačmi a hovorí do kamery: „To by ma v živote nenapadlo, že bude taký drbnutý, že si vymyslí, že som mu porodila decko. Jak som mohla porodiť decko, keď som v živote nebola tehotná.“ Prestrih na vypovedajúceho mladého muža: „Aa, keď som vyšiel, bolo tam malé dieťa.“ Pohľad na mladú ženu, ktorá sedí. S výrazom vyjadrujúcim nechápavosť si odhrnie vlasy z čela. Záber na sudkyňu, ktorá sa pozerá do strany. Opäť ten istý mladý muž: „Nikdo na okolí...“ Iný svedok, muž vo fialovom tričku: „Sa stačí aj pozrieť na to dieťa a... Je tam tá podoba, takže...“ Mladá žena v detaile: „A čo máme akože podobné?! Náušnice alebo čo?“ Sekvencia tváre už predtým vypovedajúceho muža. Záber na prítomných divákov, pred ktorými stojí práve vypovedajúca svedkyňa: „Býva v mojej domácnosti, tak bych musela vedieť, že je tehotná, Angelička.“ Opäť pohľad na sudkyňu, ktorá vedie pojednávanie. Kamera sníma právneho zástupcu, ktorý stojí pri svojom mandantovi: „Nemali antikoncepciu, nič! Mohla otehotnieť! Akože nemohla? Čo?!“ Detail mladého muža, ktorý počúva dianie okolo seba s nechápavým výrazom v tvári. Mladá žena stojí vedľa svojej právnej zástupkyne a vypovedá: „Ale šak ja už som povedala, že to decko neni moje! Že čo ste tu všetci pridrbaní alebo čo?!“ V obraze priestorová animácia čierneho paragrafu. V strede obrazovky sa rozvíja nápis: EXTRÉMNE PRÍPADY. DNES 20:20. V ľavom rohu je umiestnené logo a v pravom piktogram (® 15). Hlas mimo obrazu: „Extrémne prípady. Dnes o 20:20 na JOJ-ke.“ Trvanie upútavky cca 30 sekúnd.“

Odporca s poukazom na § 32 ods. 1 a ods. 4, § 37a ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii a § 1 ods. 6 vyhlášky č. 589/2007 Z.z. (ďalej len „vyhláška“) uviedol, že navrhovateľ odvysielal upútavku definovanú v § 1 ods. 6 vyhlášky na svoj vlastný program, ktorá upriamovala pozornosť recipienta na konkrétne vydanie programu Extrémne prípady, identifikovaného dňom a časom vysielenia. Z obsahu predmetného komunikátu je podľa názoru odporcu zrejmé, že tento upútal a teda sa snažil získať pozornosť divákov na konkrétny program. Táto upútavka, ako uvádza aj sám navrhovateľ naplnila definíciu vlastnej propagácie podľa § 37a ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii. V zmysle zaužívanej praxe odporcu, potvrdennej aj judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je vlastná propagácia osobitnou formou reklamy (medzi inými napr. rozsudok sp.zn. 6SŽ/6/2011).

Navrhovateľ označil túto upútavku rovnako ako program samotný, v zmysle povinnosti podľa § 1 ods. 6 vyhlášky. Účelom tejto povinnosti je informovať rodičov o vekovej vhodnosti propagovaného programu (teda programu, ktorý bude vysielať) a nie informovať o vekovej vhodnosti upútavky ako samostatnej zložky programovej služby. Naopak povinnosť zabezpečiť, aby bola reklama (a teda aj jej osobitná forma vlastná propagácia) slušná sa vzťahuje priamo na danú zložku programovej služby. Táto osobitná

povinnosť vzťahujúca sa špeciálne na reklamu je odôvodnená špecifickým pôsobením reklamy, ktorá vzhľadom na svoju podstatu pôsobí na recipienta pomerne agresívne, využíva rôzne nátlakové a expresívne metódy a to všetko, zväčša v pomerne krátkom (zhustenom) časovom intervale. Odporca pripustil, že v prípade vlastnej propagácie existujú určité odlišnosti, nakoľko objektom tejto špecifickej reklamy nie sú tradičné spotrebiteľské produkty ale vlastné vysielanie príp. vlastné programy vysielateľa. Základný účel - snaha presvedčiť a teda ovplyvniť recipientove vnímanie však zostáva rovnaká aj pri vlastnej propagácii. Nespochybniteľným faktom je taktiež to, že zákon o vysielaní a retransmisii síce obsahuje výnimku pre vlastnú propagáciu čo sa týka jej započítavania do celkového povoleného rozsahu reklamy v jednej hodine, ale neobsahuje žiadnu výnimku, ktorá by sa týkala povinnosti zabezpečiť, aby bola vysielaná reklama čestná a slušná. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti je podľa názoru odporcu zrejmé, že účastník konania má okrem povinnosti označiť upútavku v zmysle JSO zároveň povinnosť zabezpečiť, aby táto bola čestná a slušná, pričom sa v žiadnom prípade nejedná o duplicitnú povinnosť, ako to tvrdil navrhovateľ, nakoľko tieto povinnosti sledujú rôzne účely.

Odporca skonštatoval, že navrhovateľ označil upútavku v zmysle povinností ustanovených vyhláškou a táto skutočnosť ani nebola predmetom správneho konania. Upútavka neobsahovala ani žiadne aspekty, ktoré by spochybňovali jej čestnosť. Bolo však potrebné posúdiť, či je túto upútavku možné označiť za slušnú.

S poukazom na zákon o vysielaní a retransmisii odporca uviedol, že pojem „slušná“ tento zákon nedefinuje, a teda sa jedná o tzv. neurčitý pojem. Výklad neurčitých pojmov v rámci správneho konania je vo výlučnej kompetencii konajúceho správneho orgánu a teda v tomto prípade odporcu. Krátky slovník slovenského jazyka, 4. doplnené a upravené vydanie, Veda 2003, ktorý bol spolu s Pravidlami slovenského pravopisu, 3. upravené a doplnené vydanie, Veda 2000, schválený Ministerstvom Kultúry Slovenskej republiky, ako dielo kodifikujúce štátny jazyk definuje pojem „slušný“ ako, cit.: „vyhovujúci pravidlám spoločenského správania, zdvorilý, poriadny“. Podľa názoru odporcu je zrejmé, že s týmto vymedzením sa stotožnil aj navrhovateľ, ktorý v rámci svojho stanoviska poukazuje na „bežné normy slušnosti“.

Pravidlá spoločenského správania (alebo bežné normy slušnosti) pre celú spoločnosť sa dynamicky menia v závislosti od danej doby ako aj prostredia. Spoločenské pravidlá sa môžu výrazne líšiť v prípade prejavov v rámci súkromnej sféry určitého okruhu osôb (napr. rodina), od prejavov vyslovených v rámci verejnej sféry. Tieto rozdiely sú však v rámci predmetného správneho konania irelevantné, nakoľko v danom prípade je nevyhnutné posúdiť, či je predmetný komunikát možné považovať za slušný a teda taký, ktorý je v zhode s bežnými pravidlami spoločenského správania zaužívanými pre televízne vysielanie. Predmetný komunikát však obsahoval vyjadrenia „To by ma v živote nenapadlo, že bude taký drbnutý, že si vymyslí, že som mu porodila decko.“, „Ale šak ja už som povedala, že to decko neni moje! Že čo ste tu všetci pridrbaní alebo čo?!“ Podľa Synonymického slovníka slovenčiny, Tretie, nezmenené vydanie, Veda 2004 slovo „drbať“ znamená - „mať s niekým intímny telesný styk, konať sulož“. Prídavné mená „drbnutý“ alebo „pridrbaní“ sú bežne používané na vyjadrenie negatívneho hodnotenia na určitú vec, vlastnosť, dej atď.

Odporca, ako jediný kompetentný správny orgán na posúdenie daných skutočností v rámci svojej správnej úvahy skonštatoval, že prívlastok „drbnutý“, alebo „pridrbaní“ je miernejšou formou bežne používaného vulgarizmu, „jebnutý“ resp. „prijebaný“. Ako vyplýva z obsahu komunikátu daný výraz bol použitý na pejoratívne, negatívne ohodnotenie duševných vlastností jedného z účinkujúcich v programe (protistrana v spore), resp. k pejoratívnemu označeniu všetkých prítomných. Predmetný komunikát bol upútavkou na vlastný program účastníka konania. Je teda zrejmé, že účastník konania mal úplnú kontrolu nad tým, akým spôsobom bude predmetný komunikát spracovaný, ako aj nad jeho obsahom. V prípade reklamy, ako aj jej osobitnej formy, vlastnej propagácie, je už z jej zákonnej definície zrejmé, že sleduje výhradne propagačný účel. Na rozdiel od reklamy - vlastnej propagácie, zámerom redakčného obsahu (napr. kinematografického diela) môže byť napr. informovať, vzdelávať alebo zabávať recipienta, pričom daný program môže sledovať viacero účelov naraz. Pri redakčnom obsahu môže byť teda použitie neslušných výrazov odôvodnené účelom alebo charakterom daného programu. Pri reklame,

ktorej účel je stanovený samotnou podstatou tohto inštitútu, je jej obsah, forma a spôsob spracovania limitovaný, okrem iného aj ustanovením § 32 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii a teda požiadavkou, aby bola reklama slušná.

Podľa názoru odporcu, účel komunikátu, t.j. propagáciu daného programu, bolo nepochybne možné dosiahnuť aj bez použitia predmetného výrazu. Použitie výrazu vybočujúceho z bežných noriem zaužívaných v rámci televízneho vysielania malo pravdepodobne upútať verejnosť a týmto spôsobom zvýšiť záujem o tento program. Ako už však bolo uvedené, navrhovateľ je pri výbere prostriedkov, ktorými chce v rámci reklamy dosiahnuť želaný propagačný efekt limitovaný ustanovením § 32 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii.

Použité prostriedky a teda výrazy „drbnutý“ a „pridrbnaný“ však nie je podľa názoru odporcu v žiadnom prípade možné považovať za výrazy bežne používané a prípustné v rámci zaužívaných spoločenských pravidiel. Poukázal na to, že sa už v minulosti zaoberal obdobným prípadom, kde vysielateľ MARKÍZA-SLOVAKIA, spol. s r.o. použil vo vlastnej propagácii dokonca rovnaký pejoratívny výraz „drbnutý“, za čo mu bola rozhodnutím č. RL/72/2011 uložená sankcia za porušenie § 32 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii.

Pokiaľ ide o uloženie sankcie, s poukazom na § 64 ods. 2 a 3 zákona o vysielaní a retransmisii a Správny poriadok odporca uviedol, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť za správny delikt). Podstatné je, či k porušeniu zákona objektívne došlo alebo nie. Tomu, že sa v tomto prípade nielenže nedokazuje zavinenie, ale ani sa nerozlišuje medzi zavinením úmyselným alebo nedbanlivostným, svedčí aj skutočnosť, že ani jeden z cit. zákonov neobsahuje tzv. liberačné dôvody, ktoré by umožnili zbaviť sa zodpovednosti za správny delikt. Okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona, môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, ale nie sú dôvodom na zastavenie správneho konania.

Odporca ďalej poukázal na to, že z § 64 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii vyplýva, že pri opakovanom porušení povinností ustanovených v § 32 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii odporca uloží pokutu. Ide o kogentné ustanovenie zákona, ktoré nepripúšťa voľnosť uváženia pri rozhodovaní o druhu sankcie za porušenie tejto povinnosti. Keďže navrhovateľ bol od účinnosti zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie ustanovenia § 32 ods. 4 písm. a/ sankcionovaný upozornením na porušenie zákona (rozhodnutie č. RL/32/201-2 zo dňa 24.4.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30.05.2012), v danom prípade bolo uloženie pokuty obligatórne.

Pri určovaní výšky pokuty vzal odporca do úvahy závažnosť správneho deliktu - porušením povinnosti ustanovenej v § 32 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii došlo k zmareniu účelu tejto povinnosti a síce zabezpečiť, aby sa vysielané zložky programovej služby naplňajúce definíciu reklamy nevymykali z bežného rámca všeobecne spoločensky akceptovateľného správania. Táto povinnosť je odôvodnená zvýšenou intenzitou, ktorou, vzhľadom na svoju „presvedčovaciu“ podstatu, zložky programovej služby naplňajúce definíciu reklamy pôsobia na recipienta; mieru zavinenia - navrhovateľ je za porušenie predmetného ustanovenia zodpovedný bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť za správny delikt), podstatné je len to, či k porušeniu zákona objektívne došlo alebo nie. Navrhovateľ bol za porušenie § 32 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii sankcionovaný už v minulosti, a preto mal a mohol vedieť, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom. Zároveň však odporca prihliadol aj na skutočnosť, že účastník konania bol doteraz sankcionovaný iba upozornením na porušenie zákona; rozsah a dosah vysielania - navrhovateľ je multiregionálnym vysielateľom. Táto skutočnosť vyjadruje podľa § 3 písm. q/ zákona o vysielaní a retransmisii percentuálne pokrytie jeho vysielania a teda vyjadruje, koľko potenciálnych recipientov je spôsobilých vnímať prípadné porušenie povinností ustanovených v zákone; trvanie a následky porušenia povinnosti - trvanie predmetnej upútavky bolo cca 30 sekúnd. Následkom porušenia povinnosti je vystavenie recipienta obsahom spracovaným vo forme reklamy, v tomto prípade vlastnej propagácie, ktoré sa vymykajú z bežného rámca všeobecne spoločensky akceptovateľného správania; spôsob porušenia povinnosti - spôsob, akým navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú vyplýva z odôvodnenia

rozhodnutia odporcu a spočíva v tom, že odvysielal v rámci programovej služby JOJ, upútavku na program Extrémne prípady, ktorá naplnila definíciu vlastnej propagácie podľa § 37a ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii a zároveň reklamy podľa § 32 ods. 1 tohto zákona a pri ktorej nezabezpečil, aby bola reklama slušná. V zmysle vyššie uvádzaných skutočností odporcu a s prihliadnutím na skutočnosť, že sa jedná o prvú pokutu za porušenie tohto ustanovenia, uložil sankciu na spodnej hranici zákonom vymedzenej sadzby, čo považoval za plne odôvodnené.

Proti rozhodnutiu odporcu podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote opravný prostriedok podľa § 64 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii a § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a žiadal, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie a rozhodnutie, nakoľko podľa jeho názoru zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

S poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, Najvyššieho aj Ústavného súdu Slovenskej republiky v prvom rade uviedol, že trestnoprávne princípy sa v správnom trestaní v plnom rozsahu aplikujú a že trestanie za správne delikty musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy.

Ďalej poukázal na to, že vysielateľ odvysielal upútavku na vlastný program, pri ktorej si splnil svoje zákonom stanovené povinnosti a to označiť ju rovnakým symbolom JSO ako je celý program označený s prihliadnutím na obsah programu a požiadavky kladené vyhláškou o JSO. Vysielateľ odvysielal upútavku tak, ako je definovaná v zmysle § 37a ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii, ktorá tvorí výnimku z časového rozsahu vysielania reklamy a telenákupu, avšak litera zákona ju explicitne nedefinuje ako reklamu alebo jej osobitný poddruh. Dokonca výkladom daného ustanovenia je podľa názoru odporcu možné vyvodiť, že zákon upútavku nepriamo označuje výslovne ako upútavku, čiže nejde o reklamu, keďže tvorí výnimku z vysielacieho času reklamy a telenákupu. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že vysielateľ má povinnosť označiť upútavku podľa JSO, avšak konanie odporcu spočívajúce v snahe sankcionovať vysielateľa za možné porušenie zákona podľa § 32 ods. 4 zákona o vysielaní je obchádzaním základných zákonných povinností vysielateľa a pokusom sankcionovať ho za to isté konanie, nie však v zmysle vyhlášky JSO a zákonných povinností o JSO podľa zákona o vysielaní, ale za povinnosti viažuce sa k vysielaniu reklamy, na ktoré nie je povinný. To by podľa názoru navrhovateľa vytváralo nebezpečný precedens, že vysielateľ si splní povinnosti podľa JSO, avšak odporcu má stále možnosť ho za to isté konanie sankcionovať, za nezabezpečenie slušnosti a čestnosti. Podľa názoru navrhovateľa, označenie upútavky JSO stanovuje vhodnosť programu, čím si divák vie vyvodiť, aké kritériá prijateľnosti pre ktorú vekovú skupinu v programe budú obsiahnuté.

Avšak, podľa názoru navrhovateľa, aj keby sa vyššie uvedené tvrdenia neuplatnili, predmetná upútavka spĺňala požiadavky o slušnosti a čestnosti. Svoj názor odôvodnil tým, že podľa etického kódexu pre reklamu, vydaného odporcom, slušná reklama nesmie obsahovať také tvrdenia, výrazy, zvuky, ruchy alebo zobrazenia, ktoré by porušovali všeobecné normy slušnosti a ani nesmie obsahovať prvky znižujúce ľudskú dôstojnosť. V kontexte slušnosti a ľudskej dôstojnosti je potrebné venovať pozornosť aj použitiu slovných hračiek a dvojzmyslov. Čestná reklama je taká, ktorá nie je koncipovaná tak, aby zneužívala dôveru priemerného spotrebiteľa alebo využívala nedostatok jeho skúseností alebo znalostí alebo jeho dôverčivosť. Pojem slušnosť patrí v zmysle zákona o vysielaní do skupiny právne neurčitých pojmov, ktorých používanie a vymedzenie významu je daný priamo správnym orgánom, avšak takýto výklad musí byť podriadený určitým mantinelom správneho uváženia a nie úplnej ľubovôli nepodriadenej objektívnym pravidlám, ktorými sa správny orgán musí nechať viesť. Predmetná upútavka podľa názoru navrhovateľa neobsahovala žiadne z kritérií, pre ktoré by bolo možné považovať predmetnú upútavku ako neslušnú a nečestnú, pretože chýba hlavne účel, ktorým by sa snažil zavádzať spotrebiteľa, chýbali v nej zobrazenia poškodzujúce ľudskú dôstojnosť a vyjadrenia, ktoré by odporovali bežným normám slušnosti. Podľa názoru navrhovateľa, slovné vyjadrenia „pridrbaný“ a „drbnutý“ nie sú tak závažné, aby bolo možné len na základe týchto dvoch slov z celej upútavky vyhodnotiť, že predmetné vyjadrenie je v rozpore s čestnosťou a slušnosťou. Predmetná upútavka bola označená piktogramom 15, čomu

zodpovedal aj obsah celého programu takto označeného.

Vo všeobecnosti je možné podľa názoru navrhovateľa česťnosť a slušnosť považovať za spoločenské hodnoty prisudzované procesom alebo javom danou spoločnosťou. Je zrejmé, že obsah týchto pojmov a ich výklad bude závisieť od spoločnosti, od doby, v ktorej sú posudzované, od okolností, za ktorých dochádza k ich posúdeniu od ďalších faktorov, ktoré budú mať jednoznačne vplyv na výklad a obsah týchto pojmov. Pojem česťnosť a slušnosť v súčasnej spoločnosti sú kritériami morálky a etiky, dôležitým javom, ktorý by mal byť princípom každej spoločnosti. Je nespochybniteľné, že vplyv na morálku spoločnosti majú aj médiá, preto je v tejto súvislosti vysielateľovi nejasné presne a na základe čoho považuje správny orgán napádané vysielanie za nečesťné a neslušné.

Ďalej uviedol, že slová „pridrbaný“ a „drbnutý“ môžu byť nie síce spisovné, ale sú bežne používané ako expresívnejšia forma slova „šibnutý“, takže sa obsahovo nevymykajú z bežného rámca všeobecne spoločensky akceptovateľného správania. Podľa jeho názoru existuje dôvodné podozrenie, že keďže odporca za predmetný komunikát nemohol udeliť sankciu v zmysle nedodržania ustanovení JSO, snaží sa ten istý komunikát sankcionovať prostredníctvom § 32 ods. 4 písm. a/, čím dochádza k nesprávnej aplikácii zákonných ustanovení na predmetnú upútavku.

Taktiež podľa názoru navrhovateľa absentuje zákonné vymedzenie pojmu slušná a česťná reklama. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetná časť ustanovenia obsahuje neurčité právne pojmy, môže sa navrhovateľ o ich výklade dozvedieť iba prostredníctvom rozhodovacej činnosti samotného odporcu. Tu však existuje „značná“ nemožnosť predvídať uplatnenia právnych noriem a výklad týchto pojmov, keďže nie je možné, aby vysielateľ bol informovaný o rozhodnutiach týkajúcich sa iného vysielateľa. Takisto je značný problém s oboznámením sa s týmito rozhodnutiami prostredníctvom internetovej stránky, keďže veľká časť rozhodnutí odporcu nie je zverejnená. Rovnako je ťažké oboznámiť sa s aplikačnou praxou odporcu cez jeho konkrétne rozhodnutia aj keď na ne sám odkazuje (napr. v tomto konkrétnom napádanom rozhodnutí sa odvoláva na skutkový stav uvedený v rozhodnutí č. RL/72/2011, ktoré sa však netýka citovaného účastníka ani obdobného prípadu).

Navrhovateľ mal za to, že odporca, ako správny orgán cez aplikačnú prax a rozhodovaciu činnosť stanovuje pravidlá tam, kde chýba jasná dikcia zákona a preto aj on samotný je povinný poskytovať jasné rozhodnutia s výrokom a rovnako aj odôvodnením. Rozhodnutie má spĺňať požiadavku na minimálny právny základ a to presvedčivé odôvodnenie, s jasným a zrozumiteľným opisom skutkových a právnych záverov, ďalej správny orgán má presvedčivo objasniť, v čom sú závery napadnutého rozhodnutia správne a v čom protikladné argumenty protistrany boli mylné. V odôvodnení rozhodnutia má správny orgán uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Je síce možné, aby v rovnakom skutkovom prípade odkázal na svoje skôr urobené rozhodnutie, avšak iba v tom prípade, ak ide skutočne o totožné prípady. Takže predmetná časť odôvodnenia s odkazom na rozhodnutie RL/72/2011 je pre samotného vysielateľa zmätočná a zavádzajúca.

Ďalej navrhovateľ namietal, že odporca postupoval nesprávne, keď mu za predmetné porušenie zákona o vysielaní a retransmisii uložil rovno pokutu, nakoľko odporca je oprávnený uložiť pokutu až po predchádzajúcom upozornení na porušenie zákona s výnimkou presne stanovených porušení. Vo svojom odôvodnení pokuty síce uvádza, že vysielateľ od účinnosti zákona o vysielaní a retransmisii už bol za porušenie ustanovenia § 32 ods. 4 písm. a/ sankcionovaný upozornením na porušenie zákona rozhodnutím č. RL/32/2012 zo dňa 24.4.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30.5.2012, avšak podľa jeho názoru upozornenie na porušenie zákona sa musí vzťahovať na rovnaký špecifický problém a prípad, ktorý je kvalifikovaný ako ten, kde sa odporca chystá uložiť pokutu na podklade toho, že v rovnakej veci už vysielateľa upozornil na také isté konkrétne porušenie povinnosti a vysielateľovi dal priestor na možnú nápravu. Podľa jeho názoru je odporca oprávnený uložiť pokutu za porušenie § 32 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii iba vtedy, ak by vysielateľ ani po upozornení, že

konkrétne upútavka je nečestná a neslušná, od jej vysielania neupustil. Poukázal pritom na Uznesení Nejvyššího správního soudu ČR (ďalej len „NSS ČR“), sp. značka 6As 26/2010-101 zo dňa 3. dubna 2012.

Odporca sa k opravnému prostriedku navrhovateľa vyjadril podaním z 15. apríla 2013, v ktorom žiadal napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť.

Opätovne zdôraznil, že tvrdenie navrhovateľa, že predchádzajúce upozornenie na porušenie zákona sa musí „vzťahovať“ na rovnaký špecifický problém a prípad“ nie je podľa jeho názoru pravdivé, nakoľko skutková podstata predmetného správneho deliktu je vymedzená práve v § 32 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, ktorý ustanovuje povinnosť, aby vysielaná reklama a telenákup boli čestné a slušné. Ako uvádza aj sám navrhovateľ, v minulosti mu už bola za porušenie tejto povinnosti uložená sankcia. K spáchaniu rovnakého správneho deliktu došlo odvysielaním inej programovej zložky - konkrétne reklamy na bylinkovú kofolu, pričom spôsob porušenia povinnosti nebol podstatne odlišný, nakoľko aj v tomto prípade sa jednalo o odvysielanie reklamy, ktorú odporca vzhľadom na jej obsah označil ako neslušnú. Tiež poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok sp.zn. Sžn 145/02, potvrdený rozsudkom č. Sž-o-NS 38/03) v ktorých najvyšší súd vyslovil názor, že: „...Za upozornenie, ktoré má podľa § 64 ods. 2 zákona predchádzať uplatneniu prísnejších sankcií a v tom aj pokute, treba považovať sankciu, ktorá bola vysielateľovi uložená pre porušenie rovnakej povinnosti (nie za identický skutok ale identickú povinnosť). Napokon právne aj logicky je vylúčené, aby išlo o identický skutok. Pre identitu sa vyžaduje zhodnosť času, priestoru, formy, obsahu, a to už nemožno považovať za opakované porušenie a ukladať zaň opätovnú sankciu.“

Pokiaľ išlo o námietky týkajúce sa rozhodnutia č. RL/72/2011 odporca uviedol, že došlo k chybe, nakoľko správne malo byť uvedené č. RL/74/2011, avšak toto pochybenie podľa jeho názoru nemôže mať vplyv na zákonnosť predmetného rozhodnutia, pretože odkaz na dané rozhodnutie bol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvedený iba ako poukázanie na skutočnosť, že odporca aj v minulosti v rámci svojej rozhodovacej činnosti postupoval v obdobnom prípade rovnakým spôsobom. Odkaz na dané rozhodnutie teda netvoril jedinu alebo podstatnú časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, čo nespochybne vyplýva z obsahu samotného rozhodnutia, kde sa odporca podrobne vysporiadal s interpretáciou predmetných pojmov, zákonných ustanovení, ako aj so všetkými argumentmi navrhovateľa, ktoré uviedol vo svojom stanovisku v rámci správneho konania. Zároveň uviedol, že skutočnosť aké číslo rozhodnutia odporca uvedie v meritórnom rozhodnutí v danej veci, nemení nič na fakte, že v čase keď sa navrhovateľ chystal zaradiť upútavku do vysielania právoplatné rozhodnutie odporcu v obdobnej veci existovalo a bolo zverejnené na webovom sídle odporcu, na ktorom je možné vyhľadávať rozhodnutia napr. aj podľa paragrafu, ktorého porušenie bolo skonštatované daným rozhodnutím. V prípade, ak by navrhovateľ mal pochybnosti o tom, či je obsah danej upútavky v súlade s predmetným ustanovením mohol veľmi jednoduchým spôsobom zistiť, že odporca už v minulosti rozhodol a to dokonca v takmer identickej veci.

Odporca v zmysle svojich zákonných povinností zverejňuje na svojom webovom sídle všetky svoje právoplatné rozhodnutia, preto ak navrhovateľ v odvolaní poukazuje na „nemožnosť“ predvídania správnej úvahy, k tomuto odporca uviedol, že „nedokonalosť“ inštitútu správnej úvahy vyplýva z jeho samotnej podstaty, pričom neexistuje žiadna jednoduchá legislatívna možnosť ako tieto nevýhody správnej úvahy odstrániť. Jedinou legislatívnou alternatívou je detailné zadefinovanie všetkých pojmov používaných v zákone, čo je v praxi takmer nemožné. V prípade ak by aj k tomuto stavu došlo, vylúčenie akejkoľvek správnej úvahy by nepochybne v mnohých prípadoch malo negatívny dopad aj na navrhovateľa (napr. by nebolo možné pomocou správnej úvahy v odôvodnených prípadoch odstraňovať neprimeranú tvrdosť zákona).

Práve z dôvodu minimalizovania negatív spojených s výkladom neurčitých pojmov pomocou správnej úvahy je potrebné, aby správny orgán postupoval v súlade so svojou predchádzajúcou rozhodovacou činnosťou a teda rozhodoval predvídateľne. Ako je uvedené aj v napadnutom rozhodnutí v predmetnom prípade sa odporca tohto princípu dôsledne pridŕžoval. V prípade ak má navrhovateľ pochybnosti, či

odporca už v minulosti rozhodoval v obdobnej otázke môže okrem vyhľadávania vo zverejnených rozhodnutiach využiť aj iné formy aktívnej spolupráce s odporcom, napr. obrátiť sa naňho s konkrétnou otázkou. Je treba zdôrazniť, že navrhovateľ tak v uvedenom prípade neurobil. Pre úplnosť je tiež potrebné poukázať na skutočnosť, že v tomto konkrétnom prípade je podľa odporcu uvedená argumentácia zjavne účelová. Slová „drbnutý“ alebo „pridrbaný“ považuje za slová, ktoré sa nevymykajú „z bežného rámca všeobecne spoločensky akceptovateľného správania“ a teda za slová bežne používané v televíznom vysielaní iba navrhovateľ v rámci svojho stanoviska a odvolania. Dôkazom uvedeného je koniec koncov skutočnosť, že obdobné výrazy

sa v reklame alebo upútavkách vyskytujú mimoriadne ojedinele.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 250l a nasl. OSP a s § 64 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a tiež v zmysle svojej ustálenej judikatúry preskúmaval, či rozhodnutie odporcu nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jeho závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom (rozhodnutie R č. 52/2003) a dospel k záveru, že podanému opravnému prostriedku navrhovateľa nie je možné vyhovieť.

Z obsahu spisu a vyjadrení účastníkov konania vyplýva, že navrhovateľ odvysielal v rámci programovej služby JOJ 25. júla 2012 o cca 11:15 hod. upútavku na program Extrémne prípady, ktorá naplnila definíciu vlastnej propagácie podľa § 37a ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii a zároveň reklamy podľa § 32 ods. 1 tohto zákona, pri ktorej však navrhovateľ nezabezpečil, aby bola reklama slušná.

Odporca ako orgán verejnej správy dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie a retransmisiiu a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania a retransmisie v rozsahu vymedzenom zákonom o vysielaní a retransmisii. Jeho prvoradým zákonným poslaním a teda aj prvoradou povinnosťou je presadzovať záujmy verejnosti. Ak pri plnení tejto povinnosti dospeje v záveru, že konaním monitorovaného subjektu došlo alebo dochádza k porušovaniu zákona je oprávnený podľa § 64 a nasl. zákona o vysielaní a retransmisii uložiť sankciu.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii, na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (ďalej len „jednotný systém označovania“).

Podľa § 32 ods. 1 reklama na účely tohto zákona je akékoľvek verejné oznámenie vysielané za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu vrátane vlastnej propagácie, ktorého zámerom je podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov alebo dosiahnuť iný účinok sledovaný objednávatelom reklamy alebo vysielateľom.

Podľa ods. 4 písm. a/, vysielateľ je povinný zabezpečiť, aby ním vysielaná reklama a telenákup boli čestné a slušné.

Podľa § 37a ods. 2, vlastná propagácia na účely tohto zákona je činnosť vysielateľa určená na získanie a udržanie pozornosti verejnosti na vlastné vysielanie, programy, tovary alebo služby, priamo spojené s vysielaním a programami; za vlastnú propagáciu sa nepovažuje oznámenie vysielateľa, ktorým informuje verejnosť o vlastnom programe.

Podľa § 64 ods. 1, za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,

- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa ods. 2, sankciu podľa odseku 1 písm. d/ rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 4, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e/].

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/, Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319,- eur do 165 969,- eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497,- eur do 49 790,- eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

V prejednávanom prípade navrhovateľ predovšetkým namietal, že označením upútavky správnym piktogramom v zmysle JSO si splnil svoje povinnosti uložené mu zákonom o vysielaní a retransmisii, a preto ho odporca nemohol sankcionovať za nezabezpečenie slušnosti reklamy.

Tento právny názor však nemá oporu v právnych predpisoch, nakoľko z ustanovení, na ktoré sa navrhovateľ odvoláva, takáto skutočnosť nevyplýva. Ustanovenie § 37a ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii sa vyslovne vzťahuje na výnimky z časového rozsahu vysielanej reklamy a telenákupu, pričom konkrétne odkazuje na § 36 a § 37, t.j. na časový rozsah reklamy a telenákupu vo vysielaní rozhlasovej a televíznej programovej služby. Preto na základe týchto ustanovení nemožno vyvodiť záver, ku ktorému dospel navrhovateľ, že upútavka nie je reklamou, a preto nemožno požadovať, aby bola slušná.

Naopak, upútavka je v zmysle § 37a ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii vlastnou propagáciou, ktorá je v zmysle § 32 ods. 1 reklamou.

Skutočnosť, že navrhovateľ označil predmetnú upútavku správnym piktogramom v zmysle JSO ešte neznamena, že nebol povinný zabezpečiť aj jej slušnosť. Povinnosť označenia programu, aj upútavky k nemu, predpísaným piktogramom, vyplýva z § 20 zákona o vysielaní a retransmisii, ktorý sa týka vyslovne ochrany maloletých. V tomto kontexte ide o povinnosť užšiu a špecifickejšiu, než je povinnosť uvedená v § 32 ods. 4 písm. c/, ktorá má zabezpečiť slušnosť akejkoľvek reklamy.

Preto senát najvyššieho súdu vyhodnotil túto námietku navrhovateľa ako nedôvodnú.

Pokiaľ ide o požiadavku slušnosti, senát najvyššieho súdu sa stotožnil s tvrdeniami odporcu o neslušnosti a vulgárnosti slov „drbnutý“ a „pridrbaní“ v celom rozsahu.

Je možné súhlasiť s názorom navrhovateľa, že pojem slušnosť je dôležitým javom, ktorý by mal byť princípom každej spoločnosti a že je nespochybniteľné, že vplyv na morálku spoločnosti majú dokonca vo veľmi veľkej miere aj médiá. Práve z tohto dôvodu by však malo byť pre navrhovateľa vlastné, aby vo svojom vysielaní obmedzoval používanie vulgarizmov a neslušných slov, aj keď tieto sa v komunikácii v určitých spoločenských kruhoch bežne používajú. Vysielanie multiregionálnych televízií má čoraz väčší dopad na obyvateľstvo a priamo ovplyvňuje jeho správanie. Preto je logické, že ak chceme, aby bola spoločnosť naozaj morálne a eticky vyspelá, k tejto snahe nemôže prispieť navrhovateľ tým, že bude do svojho vysielania zaraďovať reklamu, v ktorej sa vyskytujú vulgarizmy.

Aj podľa názoru senátu najvyššieho súdu slová „drbnutý“ a „pridrbaní“, aj bez použitia výkladových slovníkov, rozhodne nemožno považovať za vyjadrenia, ktoré by neodporovali bežným normám slušnosti.

Teóriu navrhovateľa týkajúcu sa nevyhnutnosti kumulatívneho naplnenia pojmov neslušný a nečestný, ako podmienky aplikácie § 32 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii považoval senát najvyššieho súdu za účelovú z pohľadu interpretácie tohto ustanovenia.

Za účelový považoval aj navrhovateľov výklad judikatúry NSS ČR, na ktorý navrhovateľ odkazoval keď dôvodil, že nezákonnosť postupu odporcu tkvie aj v tom, že ho na porušovanie zákona v súvislosti s použitím predmetných vulgarizmov v konkrétnej upútavke mal odporca najskôr upozorniť a až potom, ak by v jej vysielaní pokračoval, mu mohol uložiť pokutu. Takýto výklad nemá oporu v právnom predpise, ani vo vyššie spomínanom rozhodnutí NSS ČR a chýba mu aj vnútorná logika.

Je zrejmé a túto skutočnosť navrhovateľ nepopiera, že za porušenie povinnosti odvysielat' slušnú reklamu už bol sankcionovaný upozornením na porušenie zákona, pričom jeho konanie bolo dostatočne konkrétne definované. Napriek tomu odvysielal reklamu s neslušným obsahom opakovane, t.j. porušil identickú povinnosť, a preto odporca postupoval správne, keď mu za toto porušenie uložil pokutu. Tento záver napokon vyplýva aj z navrhovateľom uvádzaného rozhodnutia NSS ČR v ktorom sa konštatuje, že iba ak sa vysielateľovi dostane takého upozornenia, môže byť za opakované konanie, ktoré vykazuje v podstatných rysoch také znaky ako to, na nezákonnosť ktorého bol upozornený, sankcionovaný pokutou. Ak by sa akceptoval názor navrhovateľa, potom by mohol vysielat' akékoľvek vulgarizmy a za tieto by mohol byť sankcionovaný pokutou až potom, keby ho odporca na odvysielané konkrétne vulgárne slovo najprv upozornil.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nepredvídateľnosť rozhodnutia odporcu, túto námietku nebolo taktiež možné zohľadniť, nakoľko rozhodnutia odporcu sú verejne prístupné.

Po preskúmaní spisového materiálu sa najvyšší súd stotožnil s názorom vysloveným v napadnutom rozhodnutí a vo vyjadrení odporcu, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona o vysielaní a retransmisii. Jeho rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 Správneho poriadku, nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení Správneho poriadku.

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporcu definovaným v § 4 zákona o vysielaní a retransmisii, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že toto ako vecne správne podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP, podľa ktorého náhradu trov možno priznať len tomu navrhovateľovi, ktorý mal vo veci aspoň sčasti úspech.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 500 € rozhodol súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, z dikcie ktorého vyplýva, že poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.